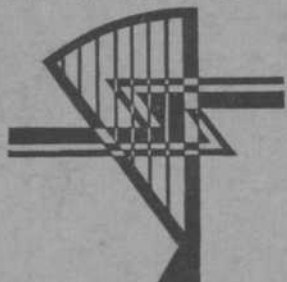

599

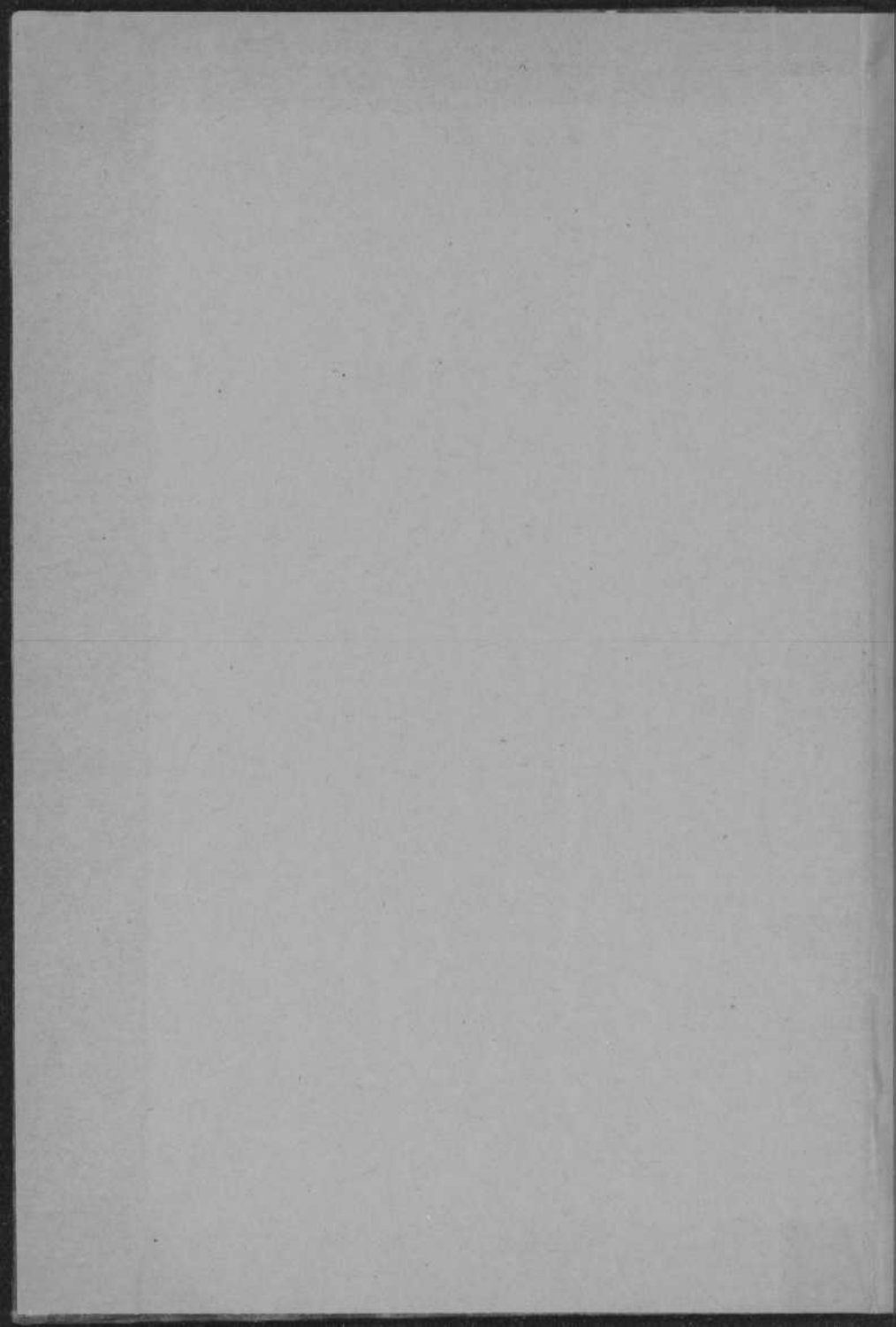
De Windharp

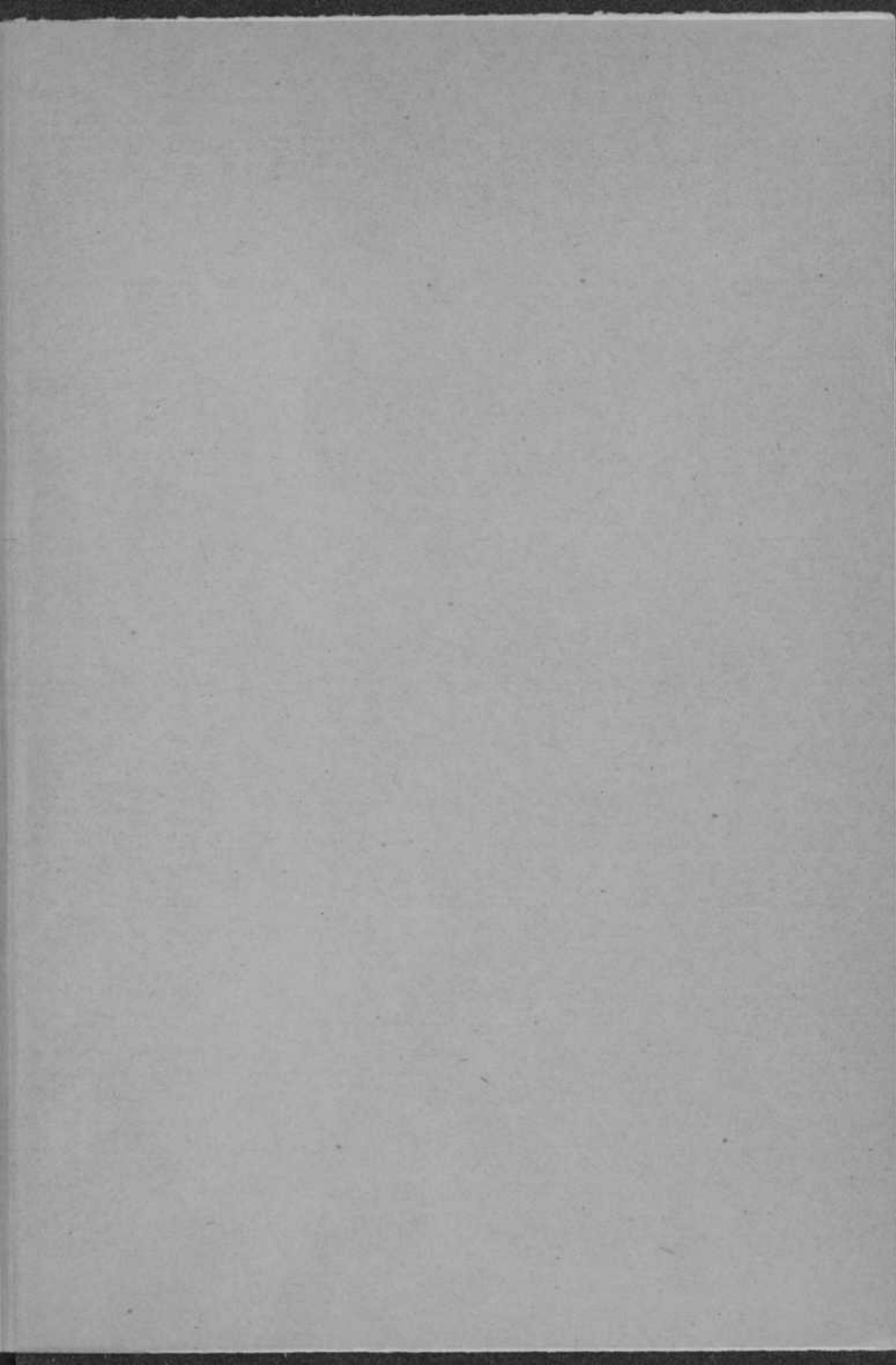

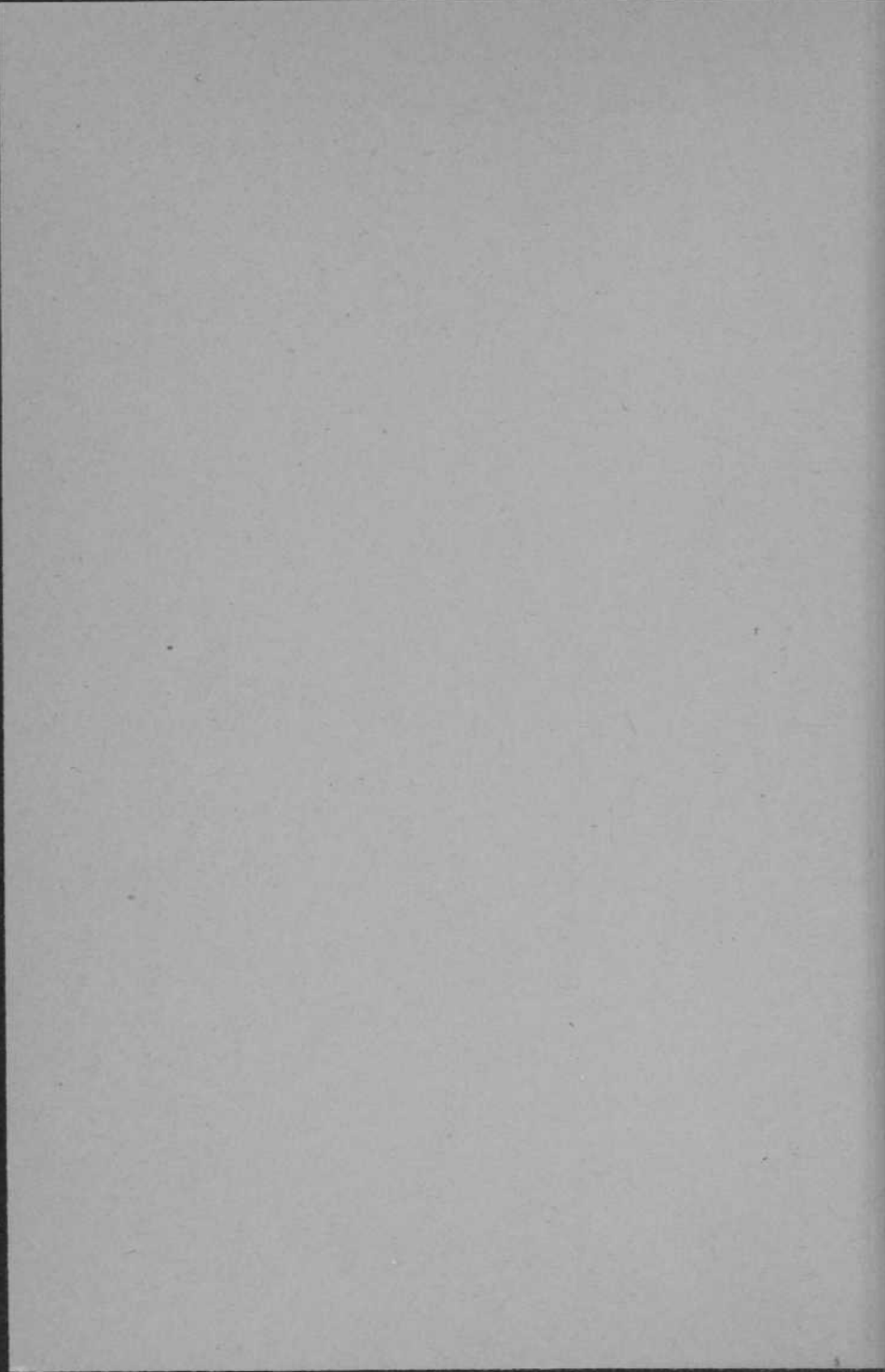
Verzen
door
Margot
Vos

E

47

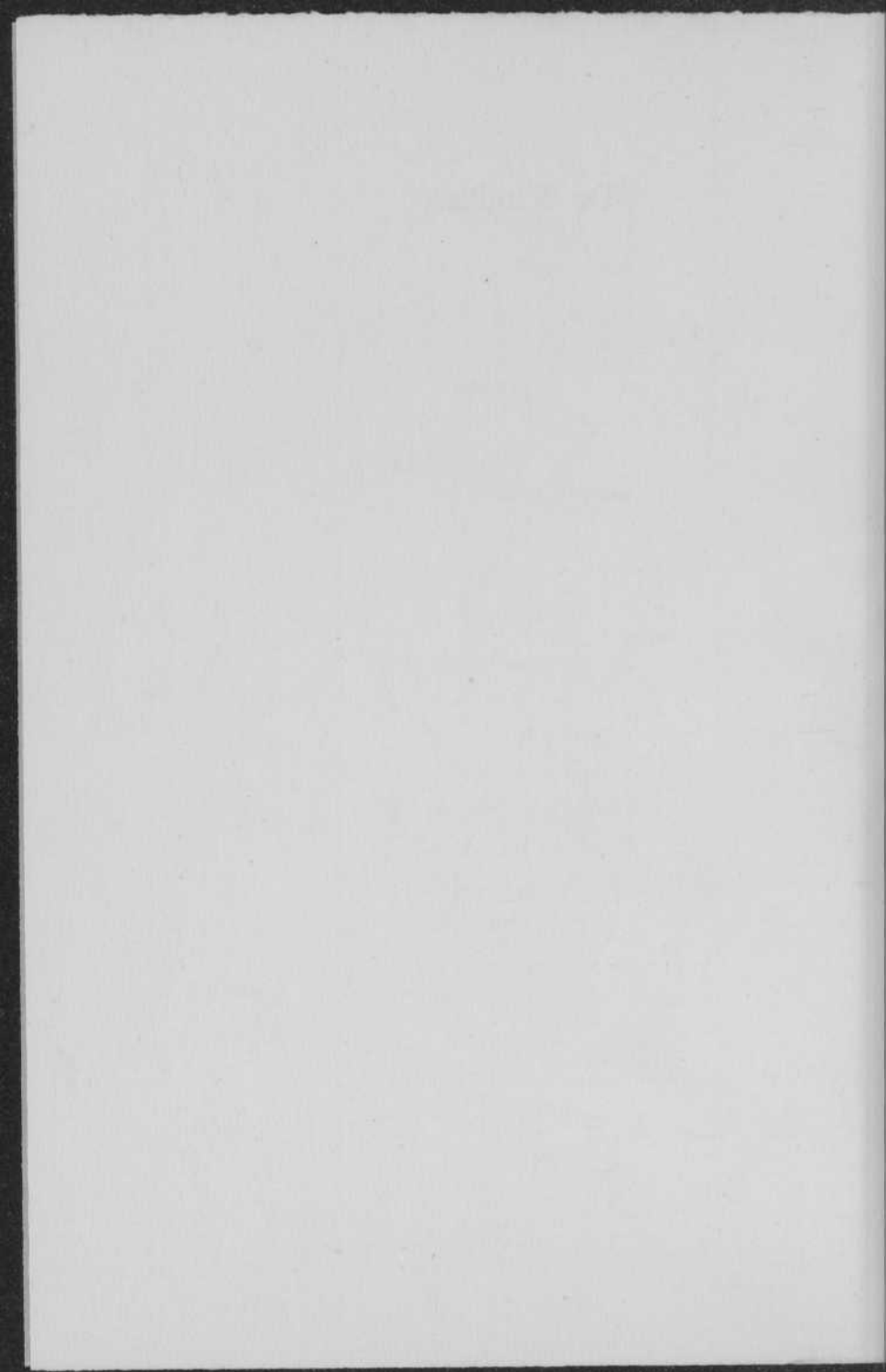

599 F47

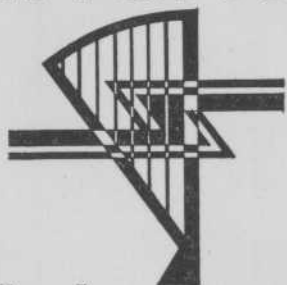
De Windharp

B

43415.

De Windharp

Verzen
door
Margot
Vos

De Waelburgh Blaricum

1932

II

HET LIED

Wij zijn allen pelgrims, allen zwervende knechten,
Geworpe' aan de kust, waar het tijdelijk leven begint.
Tusschen woeste getijen de slingers der tijden beslechten;
Zangen en klachten, gelijklijk verwaait ze de wind.

Wij zijn allen dolers, dansende zaden van 't leven;
Het eene hart kent de kracht van het and're niet.
Wij zijn allen met zware, duistere raadsels beladen,
Maar licht loopt de voet op den veerenden gang van het lied. . .

NOCTURNE

Liedken, zing zacht in de schemering,
Zacht: het is bijna nacht;
Zing als een zoete herinnering,
Zing als een kind dat lacht.
Wereld wil wijle' in het witte land
Van de vergetelheid;
Stil zijn de sterren in haar ontbrand:
Droomen der eeuwigheid.

Liedken, zing zacht over 't avondland,
Als een bewogen wind
Veëlend en streelend wat bleek en grauw
Neerzit, van smart verblind.
Is er een leed dat niet sluim'ren wil,
Is er een ziel die schreit?
Zing tot zij luistert en gij haar stil
Inspint in teederheid.

Alle pijn luwt bij het licht geluid
Van een verinnigd lied;
Alle smart die zich een hart ontsluit
Mindert en breekt het niet. . . .
Liedken, zing zacht in de schemering,
Zacht: het is bijna nacht.
Zing voor den zinkenden sterveling,
Die zich verloren dacht!

HERDENKING

Zij kwam en ging in lief'lijkheid
Als een die zonder ramp en rouw
Haar geest had aan den lof gewijd:
Een klaar, doorzichtig godsgebouw.

Zij weefde tusschen bloeme' en licht
Heur kleine, fijne levenskleed,
En in de zoomen van den plicht
Vlocht zij nog vogels, vluchtbereid.

Haar oog droeg niet den zwarten kring
Van wie veel in de schaduw trad;
Van zon en hemel, zee en licht
Haar blik zijn blauwe glansen had.

Zoo ging zij zonder siddering
Haar lichten, blanken lentegang,
En bloemen bloeiden overal,
Tot op de ovalen van heur wang.

Alleen dien eenen zwaren dag,
Toen zij in bare nooden lag,
Werd haar een wrange teug gebracht
Van een, dien zij nog nimmer zag.

Doch in den nacht verdween die hand,
En met de morgenklaarte viel
't Veelkleurig licht van liefde en vreugd
Weer door het boograam van haar ziel.

Het kindje droomde aan heur hart:
Een dichtgesloten rozeknop;
En van dit wonder gansch vervuld,
Sloeg zij niet eenmaal de oogen op.

Toen. . . werd de rijkdom haar te zwaar?
Stil, met een glimlach eind'loos zacht
Gleed ze uit de lieven neven haar
In ondoorgrondelijken nacht.

DE ONTSLAPENE

Ik ben weer een lied in zingende sferen,
Een deinende golf in der eeuwen vloed.
Over de fluis'trende ruimtemeren
Waait u de nachtwind mijn laatsten groet.

Vrij ben ik gemaakt van tijd'lijke waarde;
Mijn laatste hartslag was 't duister sein.
Mijn stof is teruggevloeid aan de aarde;
Mijn laatste gedachte verbrak den schrijn.

Begriploos bloeien de levenswoorden
Boven mijn lichte ontastbaarheid;
Alleen in de levenden ben ik te hooren
Die over mijn sterven hebben geschreid.

Ik sta in hen op als onvatbaar verlangen;
Hun droomen doorflits ik met heerlijkheid.
Hun denken doorsplijt ik met bitt're wrange
Kloven, ik dochter der smart'loosheid.

Ik ben weer een lied in zingende sferen,
Een went'lende wolk in der eeuwen schuim;
Ik ben de verlostte, de weergekeerde
Droom van het ruischend wereldruim.

DAAR ZIJN ER. . . .

Daar zijn er die luidloos naar binnen weenen
En in het duister hun leed verslaan;
Dan komt om hun mond de bleeke, sereene
Glimlach van wie door het vuur zijn gegaan

En donk're demonen nederdwongen
In opperste worst'ling van kracht en wil;
Er komt geen kreet uit hun keel gesprongen,
De marteling maakt hun lippen kil.

Zij voelen de messen in zich kerven
En staan in den dag met een steenen lach.
Zij blozen noch bleeken, zij zullen eer sterven
Dan dat de wereld hun wonden zag. . . .

Dan keeren zij weer als van verre landen,
Een wit, vreemd lichten in het gelaat;
En slechts het zachte natrillen der handen
Den ziener de pijn van hun ziel verraad.

LEVENSOLEER

Er kan niet immer een zachte ster gloren, broeder.
Wie het leven wil kennen, moet in duist're holen vernachten
En de oneindige volt'ring leeren van het wachten, het wachten...
Er kan niet immer een zachte ster gloren, broeder;
Ook 't ondoordringbaar geheim van den mist heeft zijn recht.

De schoonste bloemen bloeien alleen in den zomer, broeder.
Slechts een verschrompeld blad komt in den winter u groeten,
En de witte sneeuw spreidt het lijkkleed voor uwe voeten
En vraagt een klaagzang voor de gestorven schoonheid,
En ook dit marmerwit graf van de sneeuw heeft zijn recht.

Maar of uw hart ook verstijft, gij zult niet ontberen, broeder,
Als gij uw ziel inzet om de smart te doorgronden,
Die is van alle dingen de onderste bouwsteen, gezonden
Van een bouwmeester, die is van alle de grootste,
Zult gij den eersten stap doen op den waren weg tot geluk.

Bitter is alle wortel, maar zoet is de meibloesem, broeder;
Als gij veel hebt geleden, zullen de stengels u wassen
Met sterken, krachtigen moed en met nieuwe gewassen.
Dan zult gij dieper proeven van al de schotels des levens,
Omdat gij meten kunt uw rijkdom aan uw gemis.

RHODODENDRON

Harde stengel, stugge blaëren,
O, hoe zijt ge vol gevaren
Met een zoet doorzichtig leven
Dat tot bloesems wordt geweven
Aan uw sterke vaste toppen.
't Is of ik een hart hoor kloppen
In de zijezachte kelken,
Die zoo teeder zich ontspreiden
Als zon-nevels op de weiden.

Harde stengel, stugge blaëren;
Ied're stonde stijgt een klare
Bloem uit haar verborgen bekken,
Tot de bloemen overdekken
Als goudgolfe', als groote baren
Al uw harde stugge blaëren,
Tot gij als een barnsteenheuvel,
Als een waterval van rozen
Staat te blinken en te blozen.

Harde stengel, stugge blaëren,
Wel mocht gij uw krachten garen,
Om zoo rijk geluk te torsen!
Wellicht, peins ik, was uw norsche
Zwijgen niets dan opperst leefverlangen,
Was uw hardheid louter bangen
Voor de vlianderteere droomen
Die in 't binnenst harte waren
Opgeweekt in witte scharen.

Harde stengel, stugge blaëren,
O hoe gaat gij schuil in zware
Prachten, of in fel beschamen
Van uw angst de bloesems kwamen
Zoo uitbundig uitgedreven,
Dat gij plots'ling prijs moest geven
Alles wat gij zoo vol zorgen
In uw binnenst hield verborgen.

DE STER VAN DE LENTE

Vannacht is de lente door 't woud gegaan;
Ik vond bij de beek heur fijne sporen:
Zij had een bloem uit het haar verloren,
Die was in het mos weer opgestaan;
Zoo'n weideschoontje,
Zoo'n klein anemoontje
Keek mij met zijn stralende stereoog aan.

Waar was het gebleven, blond bloemekind,
Dat zweeg heel den winter op al mijn smeeken?
Ik zocht al zoo lang het eerste teeken,
Ik staarde op de sneeuw mijn oogen blind.
Ik vroeg de rivieren,
De goudpluvieren,
Den wind en de wolken naar 't lentekind.

De vloed was stom en de goudwilg zweeg,
De eiber bleef in den mist verborgen;
De groote weide was wit van zorgen,
Haar oog was gesloten, haar schoot bleef leeg.
In 't slaghout verslagen
Met treuren en klagen
De meidoorn zich zwart naar de aarde neeg.

Maar nu is de lente door 't woud gegaan;
Ik vond bij de beek haar eerste sporen:
Zij had een bloem uit het haar verloren,
Die was in het mos weer opgestaan
Als sneeuw wit kroontje,
Als klein anemoontje. . . .
De ster van de lente is opgegaan!

MAARTESNEEUWVLOK

Maartesneeuwvlok, bloesembode,
Zangvoorspeller, vlindertolk,
O hoe zweeft ge, blank en bloede,
Neder uit een parelwol!

Lichte, pluiz'ge zilverzaden
Lijkt ge van een godenplant,
Uitgezaaid op alle paden
Van het bloemloos winterland.

En 't is of de doode aarde
In heur binnenst werd beroerd,
Of een wonderlicht verklaarde
Glimlach haar in 't leven voert.

EEN DICHTER

O boom, die bloeit
En overvloedig
Van zilverschuimend levenssap,
En staat te prijck,
Zoo eël en rijk
In heel uw machtig meesterschap,

Wie bloeit als gij
In pracht van Mei
Op al zijn takken stram en oud,
Wie zoo bevracht
Zijn levensdracht
Wit-stralend naar den hemel houdt,

Die is een bard
Diep in zijn hart,
Die is een dichter naar den eisch
En ieder jaar
Geeft hij zijn baar
Geluk den jongen winden prijs.

DE HEIDE

Kom, zuivere wind, doorspeel mijn ziel,
Zuivere wind van de heide!
De harp is gestemd op een lustig lied,
De zangers der wegen weeklagen niet:
Zij konden de schoonheid der uren aan,
Zij brengen den honing der wereld aan.
Kom, zingende wind, doorspeel mijn ziel,
Zuivere wind van de heide!

Kom, alwetend licht, beroer mijn hoofd,
Alwetend licht van de heide!
Dat gij mij de wijsheid der weelde ontsteekt,
Die uit al uw struiken naar buiten breekt,
Dat mijn wordt het ruischend gefluisterd woord,
Dat vlindert van bloemkelk tot bloemkelk voort.
Kom, alwetend licht, schrijf aan mijn hoofd
Het glanzend geheim van de heide!

Kom, levende kracht, doorstraal mijn stem,
Levende kracht van de heide!
Doorstraal haar met glans van onsterfelijkheid,
Waaruit zich de strijder een lied bereidt,
Een lied dat van makker tot makker juicht,
Een lied dat de harten tezamenbuigt!
Kom, levende kracht, doorstraal mijn stem,
Levende kracht van de heide!

DE JONGE LORK

Wie heeft de jonge lorkevrouw
Vergeten?
Haar zusters dragen alle al
Het feestkleed voor het lentebal
Breed uitgemeten;
Maar zij alleen staat klein en smal
In haar verschoten overall,
Oud en versleten.

Ik weet niet. . . . was de wind haar boos
Om 't weren?
Zij rilde van zijn ruw gekoos,
Zij was zoo reeëschuw altoos,
Zonder begeeren.
De wind mint wild en oordeelloos,
Zij was een droomster die verkoos
De stiltemeren.

Nu heeft hij haar den meiedag
Bedorven;
Omdat hij haar niet vrijen mag,
Bracht hij haar niet het zijën rag:
Zij heeft 't verkorven.
Haar zusters staan met groot gevlag,
Zij blikt ter aarde zonder lach,
Bleek en verstorven.

Alleen de eik is goed voor haar
Gebleven.
Al is zijn mantel nog niet klaar,
Hij heeft zijn twijgen prachtig om haar
Heengeweven.
En strijkt hij soms met troostgebaar
Over haar lange lorkenhaar,
Dan lacht zij even. . . .

WITTE ORCHIDEE

Ik plukte in het woud een witte orchidee
En toen ik haar geur gedronken had,
Werd ze als een meer dat geen grenzen had,
Een wijd uitvloeiende lichte zee.

Daar kwamen uit hof der oneindigheid
De dansende zeenimfen schaar aan schaar,
Als wuivende bruidsmeisjes dichtgereid;
Ieder van haar droeg een ster in het haar.

Ze kwamen in stroomen van heinde en ver,
Als bloesemwoud over de zee gewaaid;
Als dauw over de aarde zoo dicht gezaaid
Bewogen de hoofden er ster aan ster.

„Ik ben er een die voor haar leven vecht,
Blinkende zusters, wat brengt gij mee?”
Zij hebben in schitterend koor gezegd:
De storm staat ginds in het hart der zee.

Hij hult zich in mantel van duisternis
En telt van de sterren zijn naad'rend uur.
Kind van de menschen, geen sterveling is
Hem gewassen, vliedt voor zijn vuur.

Ik plukte in het woud een witte orchidee
En heel de hemel werd duisternis,
En de groote storm kwam over de zee,
Die heer en meester der harten is.

DE WOULDREUS

Daar rijst hij, de trotsche, de nimmer gebogen
Zoon van het woud als een wacht aan den tijd.
Hij roept in de winden met ruischende stemme
De vreugd van het leven, de vreugd van den strijd.

Hij staat waar het zaad viel, hij schiet onweerstaanbaar
Omhoog en worstelt en wringt zich naar 't licht;
Hij deert niet den broeder, hij droeft niet de zuster,
Hij heeft zich uit de aarde in de ruimte gericht.

Dat stuwt in zijn sappen, dat stroomt in zijn vezels,
Dat steekt hem zijn takken als wapens omhoog;
Hij moet! Aan den duisteren oorsprong ontsprongen
Bloeit op hij, niet vragend naar wat hem bewoog.

Ontembare zanger van alle getijden,
Onbluschbare straler door leven en dood,
Zag hij uit zijn armen de eeuwvogels vliegen,
Volgroeie' en weerkeere' en sterve' in zijn schoot.

Rondom hem verwisselt de wereld van krachten
En stormen de eendagsgewassen voorbij;
In hem ligt het oer van de stoerste geslachten,
Ver boven den bloei van het jaar schittert hij.

Hij is mij de makker, de nimmer versaagde,
Uit hem schept het hart zijn onschatbare kracht.
Zoo stormvast te staan in den wervel der tijden
Ten spiegel aan 't zwenkende menschengeslacht!

IK BEN DE MEI!

Ik ben de Mei! ik kom met licht en stormen
In vlaag van wereldsche opstandigheid;
Mijn sterke legers in den grond verborgen
Hebben de groote omwentling voorbereid.

Nu breekt zij uit. De aarde trilt en worstelt
En heeft zichzelf miljoenenvoud verdeeld;
Uit ied'ren bodemrits mijn ruiters springen.
Bont wordt de wereld van hun vaandelbeeld.

Ik ben de Mei! Vlam van den opstand vonkelt
In helle golven door mijn bloesemhuid;
Ik roep de worstelende wereldvolken
Over gansch de' aardebol het duister uit.

Dulder van 't Oosten, martelaar van 't Westen,
Ik roep uw namen in één klaar accoord!
Hoort, in mijn scheppingsdrift breken de schalen
Der tijden open voor uw lichtgeboort'!

Ik ben de Mei! Ik heb aan aarde en hemel
Het vuur ontstoken uit der eeuwen roet;
Breek uit uw snoeren, volk van nacht en nevel,
En leer de wereld hoe zij bloeien moet!

Heil, jonge werker, die aan 't licht wil stijgen!
Ik stuw mijn beste sappen in uw bloed.
Ik zend opstaande aan de horizonten
Naar alle windstreken mijn Meiegroet.

1930

TROELSTRA — IN MEMORIAM

De aad'laar met de gebroken wieden
Is heengegaan;
Legt neder den arbeid in veld en fabrieken
Voor de rouwevaan!

Dempt de schreden voor 't groote heden
Dat nadertreedt,
Dat draagt het hart van een wereldbard
In het doodenkleed,

Dat toont de nerven en diepe kerven
Daarin gesneên,
Dat zal zijn teeken door de eeuwen spreken:
Een runenstein!

O makkers, hij was aan ons gegeven,
Deze berg van licht!
Historie heeft met zijn bloed geschreven
Ôns heldendicht.

Hij heeft de wonden voor ons ontvangen
Als een godsprofeet;
Neerlaag en opstand stuwden zijn gangen
Door een meer van leed.

Ontbloot de hoofden, heft aan de hymne
Die zijn hart ons sloeg!
Heilig is hij die de heldenstriemen
In het voorhoofd droeg!

Hij is met het volk omhoog gerezen
Van uur tot uur;
Hij heeft den werkers den weg gewezen
Door bloed en vuur.

Hij is vóór de zege ineengezonken,
Maar zijn geest stond op,
En zijn leven heeft hij ons uitgeschonken
Tot den laatsten drop.

Wij willen met hem vereenigd wezen
Op zijn laatsten tocht;
Nog éénmaal hem volgen die zonder vreezen
Ten dood zich vocht.

Wij willen nog éénmaal aan zijn zijde
De vlag omstaan . . .
Ontbloot de hoofden: de groote strijder
Is heengegaan!

TROELSTRA'S UITVAART

Daar klaagden geen klokken, daar roerden geen trommen;
Daar trilden geen horens, daar bad geen stem.
Geen litany steeg uit de eind'looze drommen;
Maar de luchten waren vervuld van hem.

Zijn geest kwam groot in den stoet verschijnen
En monsterde hem als een meester doet;
En hij groette de grijze paladijnen
En wuifde in de vanen: „ons werk was goed!”

Hoevelen hebben hem liefde beleden,
Uit stad en dorp, uit gehucht en veld?
Hoevelen zijn langs zijn baar geschreden?
Wij hebben de hoofden niet geteld. . . .

Zij kwamen en gingen, kwamen en gingen:
Een breede rivier uit der arbeid zee.
En in hun golven de klachten vergingen;
Hun gang was de grootheid van lichtend wee.

De lentehemel was bleek en teeder
Geweven van zacht en getemperd licht;
Het was of de wereld zich edel kleepte
Met glans van juweel dat in donker ligt.

Daar klaagden geen klokken, geen bekkens bewogen;
Maar Lente zelve trad naderbij
En boog al de boomen tot lauwerbogen
En stelde haar bloemen in hulderij.

Rust zacht, groot hart, in den donk'ren tempel!
Wij weten uw wachtwoord, van eenvoud klaar:
Wij schrijden stil langs uw doodendrempel
De wereld in en veroov'ren haar!

DE GRIJZE VETERAAN

Hij gaat vooraan, achter zijn hoofd de vlaggen,
Boven zijn hoofd de blauwe avondvaan,
Gesponne' in fijne, late zonneraggen;
Hij gaat vooraan, de grijze veteraan.

Hij heeft de liefste van zijn hart verloren,
Maar zij is achter hem weer opgestaan;
Haar hart is brandend in het feest herboren,
Haar ziel schoot vleugels in den meistoet aan.

Zij heeft de roode banen zelf gevlochten,
Die jonge handen heffen in den dag.
Het zijn haar droomen die in blijde tochten
Van goud en groen verzellen de oude vlag.

Hij gaat vooraan, rank als de populieren,
Recht als de donk're pijnen aan den weg.
Hij gaat vooraan het Meiefeest te vieren;
Ver zien zijn oogen in 't verleden weg. . . .

Hij gaat vooraan; de schemer dooft de kleuren,
En aan den hemel rijst de lentemaan.
De roode vanen krijgen rouwekleuren,
Hij hoort de trommels donker, donker slaan.

Hij ziet de torens luist'ren in de luchten;
Hij hoort het zwaar aanrollend arbeidsheir;
Hij hoort de zangen stijge' in breede vluchten
En valle' als bloesemregen om hem neer.

Hij gaat vooraan, van veerkracht ongebroken,
Maar voor zijn oogen valt de duisternis;
En in zijn handen trilt het ongesproken
Geheim, dat zwaar van smartverlangen is.

Doch als de nevels zich in hem verdichten,
Ziet hij de jonge makkers voor zich staan,
De blonde hoofden overstraald van lichten,
In ied're hand een fakkel of een vaan.

Uit gouden poort van blank en bloeiend leven
Is 't of hem tegenslaat zijn liefstes lach
En of uit held're jonge oogen even
Haar dapp're blik hem in de oogen zag.

Zijn hart schokt op en van zijn voorhoofd springen
Donker en licht, naar de flambouwen gaan;
Hij hoort zijn liefste uit duizend kelen zingen
En hij zingt mee, de grijze veteraan!

1930

AAN DE PROLETARISCHE VROUW
BIJ HAAR VIJF EN TWINTIGJARIG
BESTAAN

Gij kwaamt als een heldere vlam
Uit het duisterste levenstumult;
Vijf en twintig jaar lang
Hebt gij stralend uw plicht vervuld.

Uw lichtglans golfde daarheen,
Waar leeuw'rik noch lijster zong,
Waar de zilv'ren kelk van de vreugd
Verdord in de twijgen hong.

Gij stroomdet uw volle licht
Langs donker gedoofde schouw,
Naar het bleeke verloren gezicht
Van de weerlooze werkersvrouw.

En menig moe vrouwenhart
Is verwarmd in u opgestaan
En heeft den gordel van strijd
Om haar tengere leden gedaan.

En menige meisjesziel
Werd van uw goudlicht gewekt
En kwam als een dappere bruid
Die zingend ten strijde trekt.

Uw glans heeft zoo sterk en klaar
De grenzen om zich verwijld,
Omdat gij uit levensnood
En liefde geboren zijt.

Gij glijdt als een heldere vlam
Geruischloos van huis tot huis;
Maar achter u groeit een groot
En aanzwellend levensgeruisch!

En staat ge een wijle stil
En blikte ge naar heinde en veer,
Dan golft voor uw oogen een breed
En wijd deinend vrouwenheir,

Dat wordt van uw kracht gevoed,
Dat drinkt uit uw klare bron,
Dat draagt haar kind'ren omhoog
Naar lente en morgenzon....

Gij kleine, heldere vlam,
Die hebt dit wonder gewrocht,
Die hebt in donkerste schacht
Den trillenden mensch gezocht,

Vandaag zal stralen uw licht
Zoo moederlijk zacht en trouw
Om 't eigen bezielde gelaat....
Heil, Proletarische Vrouw!

29 Oct. 1930

BESCHAVING

Zij is het niet, die rozen-overgoten
In bonte zij op zilvermuiltes gaat,
Wier sneeuwen hand nipt van saffieren schalen,
Wier sneeuwen lijf in marmerbekken baadt.

Zij is het niet die in de zwoele tuinen
Gebogen luistert naar de nachtmuziek,
Die vlandert door de lichte bogenzalen,
Den waaier wuivend als een meeuwenwiek.

Zij is het niet, die met ontstelde oogen
Ineenzinkt als een vuist aan 't venster slaat,
En als een bloemsteel knakt, wanneer de rauwe
Storm van den tijd dwars door heur woning gaat!

Beschaving is de vrouw, die groot en donker,
Met breede schouders heenschrijdt door den nacht,
Het ruwe kleed zonder een spang gebogen,
Doch in haar oogen is juweelenpracht

Van eeuwig licht, dat in de sferen vonkelt,
Wanneer zij haar gespannen blikken richt
Op duist're verten; en de wolken spijten
En aan de kim is 't of het weerelicht!

Zij draagt zoo hoog en fier de sterke slapen;
Tusschen de brauwen staat de lijn die leidt
Rechttop en diep tot in de donk're haren:
Het merketeecken der aandachtigheid.

Zoo gaat zij door het stijgend dal der eeuwen,
En in heur hart, als in een zuiv're waag,
Weegt zij de wereld en zij glimlacht teeder:
De schaal der duisternissen daalt omlaag!

DE HOUTHAKKER

Hij kapt het hout
En hij zingt een lied
En de zon schijnt laag over 't veld;
Hij is brons en goud
En hij weet het niet,
Hoe schoon hem de avond stelt!

In het eenzaam land
Is zijn lichtstatuur
Gedreven uit louter pracht;
Zijn zwaaiende vuist
Als een vuist van vuur
Klinkt den avond aan den nacht.

Hij kapt het hout
En hij zingt een lied
En de arbeid is hem feest.
Hij openbaart,
En hij weet het niet,
Den komenden wereldgeest.

DE GROET

Tegen den woudzoom werkt
De stille, zwijgende gast;
Zijn spade splijt en scheurt,
De aardewal wast en wast.

Het voorhoofd strak en hoog,
De oogen diep en doorzond,
Richt hij een wijl zich recht
Boven den morgengrond.

Zijn groet en mijn groet gelijk
Als dubbelbloeiende wensch:
Een lichten van oog tot oog,
Een vreugde van mensch tot mensch.

Hij buigt weer neer en wrocht,
Ik ga voorbij en lach. . . .
Grijs en oneindig teer
Welft zich de jonge dag.

GEZEGEND

Gezegend de jeugd, waarin veerkracht woont,
Die zon tot devies heeft en stormwind tot wapen,
Die blinkend uit vuur en uit licht is geschapen
En met de goudknoppen der toekomst gekroond!

Gezegend de jeugd, die zichzelf ontstal
Aan de' ijzigen greep der vergane geslachten,
Die aanschoot de vleugels der grootsche gedachten
En zong door de heem'len herautenschal!

Gezegend de jeugd, die onbluschbare vlam
Opstoot als een zuil van roodgloeiend verlangen,
Die niet in den rook van haar hartstocht bleef hangen,
Doch klaar als een brand aan den einder kwam!

Gezegend de jeugd, die dit vuur uitzendt:
Een toren van licht aan de nachtzwarte stranden,
Waar zwervers en dolers en zoekers de handen
Naar heffen en hebben de wegen herkend!

EIGENDOM

Mijn makker, wat ducht gij,
Wat klaagt en verzucht gij
En wentelt in wolken van rouw?
Van de ster die er perelt
Tot de polen der wereld
Is de wereld, de wereld van jou.

Niet hij is bezitter,
Die pronk en geschitter
Verzamelt als 't zand van de zee,
Die nimmer verzadigd
Zijn leven beschadigd
Waant aan een verloren camee.

De weter, de wijze
Acht niet op het rijzen
En dalen der koersen, hij weet
Zijn winsten te halen
In machtiger zalen
Dan waar men met schijnwaarden meet.

Eén straling der oogen
Wordt zwaarder gewogen
Dan prijs van een kroondiamant;
Eén lichtwolk in 't Westen
Is meer hem dan 't beste
Baarzilver in klomp op zijn hand.

Want al wat wij binden
Aan ons in verblinde
Begeerte, is ijdele schijn;
Alleen wat wij nimmer
Ons namen zal immer
En eeuwig ons eigen zijn.

DE VROUW VAN DEN WERKLOOZE

Zij zit en wikt, het weekloon in de hand;
Zij heeft het honderd malen omgerekend
Voor huur en kleeren, brood en licht en brand;
Zij heeft de cijfers immer nieuw geteekend.

Zij zit en wikt en weegt en rekest weer,
Zij schrapst het warme maal, de melk, de boter,
Het nieuwe kleedje voor het kind. . . . och heer,
Het starre denken maakt heur oogen grooter.

Zij zit en wikt; zwaar weegt het in haar hand,
Dit luttel geld, gemerkt met noodlotshamer;
Zij tast de dagen af: zoo baar en bloot
Stond nimmer nog de ellende in heur kamer.

Zij heeft het knaapje aan haar borst gelegd,
Dat drinkt en zingt: een klokkend voorjaarsbeekje. . . .
Zij ziet het niet, zij ziet het wel, zij vecht
Tegen haar wanhoop, wijl zij rekest, rekest. . . .

De vloed der zorgen die haar overmant,
Staat tot de witte lippen uitgeteekend;
Zij zinkt en zinkt en klemst zich aan den rand
Der munten vast en rekest. . . rekest. . . rekest. . .

Maar morgen zal zij opstaan als de maat
Der duldzaamheid in haar is volgemeten,
En zal de weerld in haar doorvlamd gelaat
Haar moedermacht en doodsverachting weten. . . .

PINKSTERFEEST

Stormt op, makkers, naar den Paaschberg,
Naar den tempel der gemeenschap!
In de zaal der zuiv're vreugde
Zingt der menschheid Pinksterbard.
Stroomt er heen als voorjaarsbeken,
Stroomt er heen als lichtrivieren,
Stroomt er heen als gouden aders
Naar het groot en heilig hart!

Juichend komt de dag gevlogen
Met de lichte, blanke oogen,
Met het eeuwig lied der liefde
Op de lippen, warm en vroom.
Ziet, de schuwe ziel der aarde
Is naar buiten uitgetreden:
Als een blonde, fijne droomster
Bloost zij uit den bloesemboom!

Daar licht duizendvoud verwachten
In de bloemgeworden wouden;
Daar slaat nameloos verlangen
Uit de wilde merelkeel.
Alle harten breken open
Als bloemschalen in de weide,
En de makker wenkt den makker
Met de vlag en met de vèel.

Stormt op, makkers, naar den heuvel,
Naar de nooitverzande haven,
Naar de bronnen waar ontspringen
Droom en daad en dapperheid!
Komt als vluchten voorjaarsvogels;
Komt als zwermen lentebijen;
Komt als vlagen kersebloesem
Op den adem van den tijd!

1930

JEUGDFEEST

En stil zong de dag het grijze lied
Van den regen, den regen, den regen. . . .
Als rouwvolken waren de bosschen aan
De horizonten gezegen. . . .
Waar zouden de fluiters en pijpers zijn
En al de bonte kleedijen?
En de vaandeldragers en trommelaars
En de zingende, zingende rijen?
De weenende speelweide wist het niet;
Daar ging maar alleen het grijze lied
Van den regen, den regen, den regen. . . .

In 't hart van de stad is een lichte zaal;
Daar vond ik de zon gevangen;
Daar zat ze te blinken met gullen lach
In duizend stralende wangen.
Daar speelde de vedel, daar sprong de dans
Lichtvoetig met lenige leden;
Daar zag ik den bloeienden Zomer zelf
In blauwen kiel binnentreden.
Hij droeg om den hals de roode sjaal
En glansde en vonkelde heelemaal
Van den regen, den regen, den regen. . . .

Maar wie wil nog hooren het grijze lied
Van den regen, den regen, den regen?
Zij hebben hem buiten de poort gedaan
En laten hem zwabbervegen,
En laten hem naar de moerassen gaan
Met al zijn verschoten lappen:
Zij hebben hun eigen mooi-wederkleed
Om de wereld mee op te knappen!
Zij zingen het nieuwe blij-menschenlied
En wijzen den makkers het wijd verschiet
Van de zege, de zege, de zege!

October 1930

GEMEENSCHAP

Ik ben als de zee: in mij kan het koken
En zieden en schuimen van razernij.
Als de golven botsen op harde knoken,
Op riffen van onrecht, verhef ik mij.

Ik ben als de zee: ik breek wie mij perken
In kleiner plein dan mijn oerkracht duldt.
Dan hef ik gramstorig mijn brandingvlerken
En vaag van de aarde den berg der schuld.

Doch als de zee kan ik stil en heilig
Verzinken in opperste innigheid;
En de groote slagschepen varen veilig
Mijn havens binnen, waar liefde beidt.

Ik ben ook de feilbare, vrees mij niet!
Gij die gezondigd hebt, zegt uw daden!
Ik zal u niet brandmerken, niet verraden:
Ik weet, dat uw bloed ook in mijn pols vliedt.

Want elke misdaad, die gij bedreeft,
Lag ook in mijn droomen opgeborgen;
Er is geen avond, er is geen morgen,
Waarin niet mijn ziel gezondigd heeft.

Ik ben de feilbare, keer tot mij
Uw brandende oogen, ik zal ze betten!
Mijn eigen schaamte zal u ontsmetten
En zuiver doen worden van makelij.

Ik ben de feilbare, schuw mij niet!
Wij zullen samen den godsweg zoeken,
Met heil'ge aandacht de levensboeken
Opslaan en vinden het lieddelied.

HERFST

Ik groet u, heilige, heerlijke Herfst!
Gij, zoon van den Zomer, in licht gebaarde,
Als een goudzuil staat ge aan het klaar gewelf
En zegent den dag en verschenkt uzelf
In een schitt'rend geparel van dauw en rag,
Dat sleept als een kleed over de aarde.

In 't woud hangen rondom uw kleuren uit
Als geel-zijên wimpels uit torenkasteelen
En uw boden zwermen als vlinders uit
De ruischende hallen naar Noord en Zuid,
Naar Oost en West om kondschap te doen
Van den gulle die 't ooft komt verdeelen.

Hoe mint u de zon om uw wijsheid en pracht!
Zacht en versluierd van innerlijk droomen,
Werden haar oogen, niet ver meer ze voert
Op van den kimrand, vervuld en ontroerd
Neemt ze heur weg in al korteren boog,
Of ze zich repte weer thuis te komen.

Lieflijker worden de uren in u,
Of ze verzinken in zilveren kringen
Van zoet en verstolen geluksgezing.
Hun sterven wordt een terugstroome' in
De pure bronnen van innerst licht,
Waar ook hun oorsprongen aanvingen.

Ik treed u nader, heilige Herfst,
Als de' eeuwigen zanger van alle tijden,
En zet me aan den zoom van uw zuiver kleed
En zing met u 't lied dat geen sterveling weet:
De oeroude wisselzang die zich beweegt
Als godsgeheim tusschen ons beiden.

BLADERVAL

Ik doolde door 't woud en wist van geen uur,
En om mij vielen de blâren,
Zoo licht en wichtloos en ongevoeld,
Als feeëspinrokken afgespoeld,
Van ragge-doorzichtig garen.

Ik doolde door 't woud en spon mij een droom
Van licht en van vallende blâren,
En vlocht zijn broze geluksgespin
Tusschen een iep en een eschdoorn in. . . .
Hoelang, woud, zult gij hem bewaren?

En valt ook het blad en valt ook het jaar
En vallen de droomen mede,
En vallen in schaal der oneindigheid
De levens, tot welken wijduitgespreid,
En vallen we zelve mede,

Toch is het zoet door het woud te gaan
En het licht te zien vermeêren
In stervend loover en langzaam aan
Met blaad'ren en stammen in goud te staan
En zijn droom te zien verteren.

DE LIJSTERBES

Lief, laat ons samen den herfstschat rooven,
Die hangt aan de takken één gouden dag.
Ik houd de wacht en jij klimt naar boven
Langs den slapenden schildwacht en slaat je slag.

Ik zie je rijzen, ik zie je dalen;
Was er ooit schooner licht in het woud?
't Zijn louter robijnen, 't zijn louter koralen,
Die jij in je lenige armen houdt.

Nu snel naar huis en den schat geborgen,
Eer de vracht ons breekt en aan de aarde stort!
Wat zal het gees'len en gieren morgen,
Als de slapende schildwacht wakker wordt!

SCHOONHEID

Zij die hoovaardig uwe poort bezetten,
Zullen vergeefs u hunne komst trompetten.
IJdelheids erven
Zullen u niet werven;
Arm gaan zij sterven.

Slechts wie deemoedig tot uw venster treden,
Zult gij de banen tot uw hart verbreedden.
Ledig verschenen,
Schenkt gij hun uw leenen;
Rijk gaan zij henen.

REÏNCARNATIE

Ik weet alleen het wilde, wilde ruischen,
Het donker gonzen van het bloed in mij;
De storm is zwak geworden aan mijn ooren,
Het meigebloemte heeft zijn macht verloren,
Gestalteloos glijdt mij de dag voorbij.
Ik weet alleen het wilde, wilde ruischen,
Het bronzen gonzen van het bloed in mij.

Zoo groote wereld is in mij geworden;
Die heeft àl ruimte ruimteloos verklaard;
Die heeft mij lijk een algeest uitgebogen
Boven de horizonten en hemelbogen,
Boven de palissaden van den nacht.
Zoo groote wereld is in mij gerezen,
Dat zij al 't zichtbare in mij onderbracht.

Klopt gij dan niet meer aan mijn wezen, stemmen
Van verre meesters, die ik eens verstond?
Het is, of ik oneindig heb verloren;
Mij is 't, of ik in chaos ging verloren,
Of een verwoester mij ten gronde brak,
Maar of uit baaierd grondeloos God zelve
Mij nieuwgeboren in den hemel stak.

DE STUURLOOZE

Van ontrouw tot ontrouw zijt gij gegleden,
Vastheid en diept' zijn uw wezen vreemd;
In u zijn de meren vol troebelheden,
Waar zuiver licht niet doorhenen zweemt.

Uw noodlot ligt diep in uw oogen verankerd;
Daar wisselt en zwenkt het onstadige licht.
Uw droom is verdoemd, uw begeerte verkankerd,
De naald van uw daad is uit evenwicht.

Als gij liggen velen in kwaalvolle nachten,
En weten hun worst'len om niet, om niet!
Zij hunk'ren naar heeling, maar in hun verwachten
Zingt eeuwig de onmacht haar donker lied.

Zij zijn de ontwrichten der stuurlooze tijden,
Die waaien en zwaaien met iederen wind.
Zij kunnen zich richten noch stalen; hun strijden
Is overgaaf aan elken stroom die ze vindt.

Wat doen zulke heillooze ranken aan de aarde,
Waarin zich zoo menige werker verwacht?
Zij leeren de ziel 't geluk van de waarde
Der vastheid en maken haar stevig en hard!

DE PAREL

Ik zoek de parel, vreemd'ling;
Bind mijn handen niet!
Uit de verste gewelven der wereld
Zend ik u mijn lied.
Uit het hart van de wereldmoeder
Zend ik u mijn lach;
Weerhoud niet met wapens van weedom
Mijn vleugelslag!

Koop me niet om met kleinooden;
Het is ijd'le praal.
Wie geeft den droom der goden
Voor een glaskoraal?
Ik zal u een vogel zenden
Uit het land der zon;
Maar ik moet mijn wieken wenden
Naar den Helicon,

Naar den gouden berg des levens,
Waar mijn zanger zit,
Waar de wereldzeeën bewegen
In heur stormgelid.
Wee doet de smart uwer oogen,
Maar het bloed gebiedt;
Ik zoek de parel, vreemd'ling;
Bind mijn handen niet!

BEVRIJDING

Ik verdeed mijn dagen in doelloos droomen en hangen
Om één dood punt en vond de verlossing niet,
Die is in ied're beweging, in ieder aanvangen
Van een goeden arbeid, als de ziel maar ziet

Naar verren horizont, waar de stroomen ontspringen,
Die de urnen van 't hart vullen met gouden kracht.
Ik was als een die de wereldmoeder hoort zingen
En toch uit zijn lauwheid niet stijgt en niet eenmaal lacht. . .

Vandaag ben ik opgestaan en spande ik weif'lend de snaren,
En reeds bij de' eersten klank wierd heur volheid mij macht,
En 't was, of uit onbekend land vol onbekende gevaren
Ik eindelijk stil en behouden werd thuisgebracht.

UIT WELKE BRONNEN

Uit welke bronnen hebt gij u verjongd,
Schoon vogelkind, dat aan mijn raam komt zingen
Met pralend lijfje en goudbepronkte zwingen?
Voor welken meester was het dat ge zongt,

Uw nieuwe kleed als prijs? Het hart verlangt
Zoozeer uw zoet geheim in zich te weten,
Opdat het ook zijn feestgewaad uitmeten
Kan, dat nu nog in nevelwolken hangt.

Het duurt te lang, dit droomspel van den nacht.
Ik schud u af, tros van trage dagen;
De jonge vogel komt de zijde aandragen,
Waaruit ik spinnen zal mijn nieuwe dracht.

DE ZANGER

Ik ben de zanger,
De zoete verlanger,
De blijde ontvanger
Van 't lichte lied;
In mij zijn de droomen
Als glinst'rende stroomen
Uit wouden en bergen
En ijsgebied.

Ik ben de bezitter
Van blank geschitter,
Van bloeiend gesteente
En vloeiend vuur;
In mij verzamelen
Miljoenen namen
Uit zee en winden
Zich ieder uur.

Ik ben de behouder,
De alvergouder
Van ieder getijde
Dat langs me vlaagt;
In mij verzonken
De zonnen, dronken
Van vonk'ling mijn lied door
De wereld jaagt.

Ik ben de genezer,
De hartenlezer,
De stille verstaander
Van veler leed;
In teedere bogen
Van mededoogen
Brandt d'eeuwige lamp die
Vertroosting heet.

VALAVOND

Daar is schemer van goud in de lucht
En een zilverig floers aan de aarde,
Als een gedachte van liefde
En een gedachte van dood.
De nachtvogel heeft zich genest
In de levengestremde abeelen;
Zij staan tusschen zilver en goud
Raadselig, zwijgend en groot.

Al wat de aarde ontbeert,
Vermeert zich in donkerste groeve;
Duisternis spint haar gewaad,
Duisternis weeft stuk aan stuk.
Het hart houdt de vestingpoort dicht
Lijk een uitgestorven nachtstad;
Maar in zijn stilte vermeert
Zich zijn onzichtbaar geluk.

MEDITATIE

Dat is wat wij vergeefs zoeken, mijn broeder:
Den gouden zin van het leven;
Maar de Lente houdt een bloesemtak voor de oogen
Om den grimmigen Winter niet te zien. . . .
Waarom zouden wij niet aan de goddelijkheid gelooven
Achter de vleugels van een droomvlinder?

Het hart heeft zijn duistere wegen als het oerwoud zijn slangen,
Doch dit is niet het voornaamste:
Het geldt de lichte beken te speuren waar de antilopen drinken
En de nachtstille meren waar de sterren haar goud in verzingen.
Waarom zouden wij neerzitten in de nesten der verslagenheid,
Als de windvogel een wieg voor ons weet in den wigwam der
[wolken?

De gierigaard zoekt zijn geluk in den groeienden goudhoop
En het jong meisje in een feestbal;
Allen reppen zich haastig als rustlooze motoren,
Jagen blind door het leven als in zinlooze sneeuwjacht,
Maar ik ben terzijde getreden uit den razenden wedloop
En verheug me als een lichtstraal in de' eenzamen zang van de
[stilte.

HET WONDER

De zoete dingen die het hart bedroomen
Zijn niet van u, zijn niet van mij;
Op onnaspeurelijke wereldstroomen
Gaan zij de zielen door en dan voorbij.

Maar wie geraakt werd, weet zich aangegrepen
In diepste kern en wordt een ander dan
Hij was: hij voelt zich naar het land verschepen
Waar 't meisje wordt tot vrouw, de knaap tot man.

MIDDERNACHT

Schrik mij niet op, vrind, als
Ik eenzaam zit,
Als middernacht zijn vlerken
Om mij vouwt.
Ga stil voorbij, als langs
Een ziel die bidt
En denk: de droomen hebben haar
Een kluis gebouwd.

Er is een heilig uur dat
Niet gebroken mag,
Het uur waarop de ziel
Zichzelve ziet,
En tot haar bronnen daalt
Door smart en tranenrag
En lang, lang luistert naar
Haar eigen lied.

DE VERDOOLDE

Donker zijt ge en uzelf verborgen
Als de aarde in den wintermorgen;
Maar eens zal de lichte ure komen,
Dat gij opstaat uit uw diepe droomen
En het rytme van uw gang ontdekt....
Donker zijt ge en nog niet gewekt.

Eenzaam zijt ge en uzelf verscholen
Als de blauwe bron in bergenholen;
Maar eens zult ge uit den schemer treden
En uw enge boorden stout verbreedden
En uw rijkdom storte' in bosch en beemd....
Eenzaam zijt ge en uzelf vreemd.

Als een ster zijt ge uit de baan gedreven,
Moet ge in zware nevels ommezweven;
Maar eens zal de oerkracht uw zwerven keeren
En u stooten in de zonnesferen;
Richtend zwaait zij u in 't nieuwe spoor,
Waar gij lichten zult met nieuwen gloor!

GELOOF

Het starre veld is van witten dood overvleugeld;
Een groot, zwart bosch staat versteend in de schemering.
Mijn lippen zijn kil en verkleumd van het ijzige zwijgen,
Mijn adem wordt witbevrozen wanneer ik zing.

Toch ga ik zeker en vast in een diep, onnaspeurlijk weten,
Dat deze wereld aan mij onderworpen is,
Dat er een groote schat in dit glazen verstijven
Verborgen ligt als oase in de wildernis.

Daar is geen dood, daar is geen eeuwig verstarren,
Daar is alleen het eeuwig levende hart,
Dat zachtkens, zachtkens slaat in de ijsklok der tijden
En zijn rijkdom bewaart voor den verren geloover die mart.

WINTER

Hij rijst uit de diepte in de schemering;
Ik voel hem, ik zie hem niet;
Maar diep in mij wekt hij een siddering:
Ik weet wel, wat dat bediedt.

Een zwart blad beweegt aan den wintergrond,
Een vogel klaagt stil voor zich heen;
Van horizont weet ik tot horizont
De macht van zijn wil alleen.

Hij rijst uit de diepte in de schemering;
Ik voel hem, ik zie hem niet.
Hij buigt zich naar mij in een siddering
En neemt gestalt' in mijn lied.

WINTER

Geen enkel groen blad meer hangt in de stille hoven,
Boomen en struiken staan in zwarte verzonkenheid;
Maar 't is of een zwaar gordijn is teruggeschoven
En ik kan schouwe' in het hart der eeuwigheid.

Bloemlooze takken houden den blik niet tegen:
Die vliegt als een trekvogel verder en verder in 't schuim
Der bruisende heem'len langs onbegrensde wegen
Door onbegrensde zeeën. In 't vlottend ruim

Van verre werelden zoekt hij de zoete bloemen
Die nimmer welken, in wier blank gestert
De gouden geheimen des levens als bijen zoemen
En waar de ziel van haar heimwee ontbonden werd.

DE ROOFVOGEL

Waar kwam hij wel weggevlogen?
Waar sliep hij dezen nacht?
Groot zit hij en onbewogen
En de sneeuw valt stil en zacht,
Zacht over zijn zwarte vleugels,
Zacht over zijn grijze borst;
Hij zit verweesd in den peppel:
Een moede, verdreven vorst.

Hij heeft de vleugels gevouwen,
Als wou hij nooit verder gaan;
Met groote, starende oogen
Kijkt hij den horizont aan.
Wat droomt hij wel in zichzelf?
Wat is 't dat hem roerloos maakt,
Als was hij de wereld vergeten
En ver van haar afgeraakt?

Zwaar sleept zijn staart van de takken,
Zwart als een vaandel van rouw.
Waarom hangt zoo diep hij neder?
Wie was hij ten doode trouw?
Zacht valt de sneeuw op zijn vleugels
En dekt hem, hij merkt het nauw;
Zijn oogen staren zoo ledig
Alsof hij wel sterven wou.

DE SNEEUWWITTE WEVER

Zwanedons, duivedons, dons van de meeuwen:
Ziet het eens sneeuwen, eens sneeuwen, eens sneeuwen!
Bove' in de wolken, wat scheren, wat leven!
Daar zit de sneeuw witte wever te weven.
Wild door elkander, in went'lend krioelen,
Werpt hij milliarden witzilveren spoelen. . . .
Wentel maar, kentel maar; schiet snel en raak,
Dat ik in een nacht een meesterwerk maak!

Duizel maar, horizont, draai om uzelfen!
Ik weef een witten droom in de gewelven;
Ik weef een bruidssluier, blinkend van sterren:
Hooft ge den brui gom niet roepen van verre
Achter de ijsbergen: „Haast u, getrouwe,
Drijf nog maar rapper uw dolle getouwen!
Zwanedons, duivedons, dons van de meeuwen,
Laat het toch sneeuwen, toch sneeuwen, toch sneeuwen!”

Hoe lang de sluier wordt, wie zal het weten?
Mijlen bij mijlen: hij is niet te meten.
Golvend en vlottend in glanzende banen,
Vonkend van sterren als lichte bruidstranen,
Vloeft z' aan de gronden, zoo schoon en voldragen,
Of daar een godskleed om d' aard' werd geslagen.
Doodstil de dag door de bogen komt zweven. . . .
Waar is de sneeuw witte wever gebleven?

MASKERADE

Vannacht viert het woud de witte maskerade;
Van boom tot boom is de konde gegaan:
De sterren zullen kome' in juweelengewaden,
Een boog van blauwe ridders zal de kimme omstaan.

De sneeuwblonde koning, de poolster-geboor'ne,
Rijdt over de vlakke met vlammenden spoed,
Met vlammende zinnen de jonkvrouw van 't Noorden,
De bruid van het ijsbergenland tegemoet.

En wapent u, stammen, met schilden en speren
Van blinkend wit zilver en staalblauw metaal;
Elk woud worde een vesting, een blanke borstwering,
Elke eik aan den weg worde een wapenzaal!

Wanneer de wacht blaast op den midwinterhoren,
Zingt, sterren, het lied van de eeuwige kracht;
Zingt, sterren, het lied, dat de dooden het hooren
En opstaan en strale' als kristal door den nacht!

Dan hooren ze suizen de zilveren sleden
En gonzen de gronden onder hun voet;
In blinkenden trein komt de bruidsstoet gereden:
De bruid uit het Noorden brengt vuur in het bloed.

Vannacht viert het woud de witte maskerade:
Rijk schitt'ren de lichten in schaal en juweel.
De sterren komen over de hemelpaden
En voeren ter bruidsfeest den winterminstreel.

KERSTLIED

De stille, blinkende Christusnacht
Vonkelt uit alle sterren. . . .
De wereld ligt als een zwaan zoo zacht
Weggedoken in sneeuwen vacht;
De klokken luiën van verre.

En over de velden zie ik ze gaan:
Maria en Jozef, gebogen;
Het kindeke dicht tegen moeder aan,
Duizenden jaren dezelfde paân,
Dezelfde doods-droeve oogen.

Maria schreit over berg en meer;
Waarom sidd'ren de landen?
Daar is het oeroude wapenheer,
Daar is het kruis op den heuvel weer;
Rood zijn Herodes' handen!

En tegen de aarde zinken ze aan,
Maria en Jozef in wecën. . . .
Maar wie komt met vlammschijn aangedaan,
Vonkend van voorhoofd en oogen, aan-
schrijden over de zeeën?

Maria, zie, met stralende slaap
Is daar uw kind herboren!
Jozef, zie, uw lichtende knaap,
Opgestaan uit den eeuw'gen slaap,
Blaast den opstandingshoren!

Blaast de bazuinen uit volle borst,
Blaast dat de heem'len klinken!
Dat is de stem die naar vrede dorst,
Dat is de stem van den wereldvorst. . . .
Nu moet Herodes zinken!

Heilig is hij die een mensch wil zijn!
Makker, doorvlamd van krachten,
Duizenden jaren, doorvlijmd van pijn,
Droegen u tot gij gereed zoudt zijn. . . .
Maria en Jozef wachten.

